

Arrest

nr. 252 445 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 7 december 2014 een eerste keer aangetroffen op het Belgische grondgebied tijdens een politieactie in het kader van buurtoverlast. Hij is op dat ogenblik nog minderjarig en wordt aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.2. Op 20 december 2014 wordt verzoeker een tweede keer aangetroffen tijdens een politiecontrole.

1.3. Na betrapting op heterdaad door de politie wegens opzettelijke slagen, weerspanningheid en openbare dronkenschap beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris op 5 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

1.4. Verzoeker wordt op 19 augustus 2015 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst Albanië.

1.5. Op 1 april 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Antwerpen op 01/04/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van de nodige inreisstempels. Betrokkene kan dus niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen en of hij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen niet heeft overschreden.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is verdacht van een steekpartij met een afgebroken glazen fles. Ten laste van betrokkene is door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake opzettelijke slagen en verwondingen (steekpartij) (PV: AN.43.LB.036925/2021). Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat sedert enkele maanden een vriendin heeft in België en dan hij van plan is om zich met haar te verloven, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als

zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij 7 maanden in België is maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is verdacht van een steekpartij met een afgebroken glazen fles. Ten laste van betrokkene is door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake opzettelijke slagen en verwondingen (steekpartij) (PV: AN.43.LB.036925/2021). Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij al 7 maanden in België is maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is verdacht van een steekpartij met een afgebroken glazen fles. Ten laste van betrokkene is door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake opzettelijke slagen en verwondingen

(steekpartij) (PV: AN.43.LB.036925/2021). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België te zijn en niet te zijn teruggekeerd naar Albanië omdat zijn vriendin hier is. Betrokkene verklaart dat sedert enkele maanden een vriendin heeft in België en dan hij van plan is om zich met haar te verloven, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3.7 en 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing kenbaar gemaakt dat, voor het aanhalen van een risico op onderduiken, men zich baseert op twee objectieve criteria:

"1° De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan"

"3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden"

Deze criteria verwijzen naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vereist, in navolging van bovenvermelde richtlijn en rechtspraak, dat "het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek

en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Derhalve is in elk geval een individueel onderzoek vereist waarbij deze elementen worden vastgesteld.

5. Verzoeker betwist dat een zorgvuldig individueel onderzoek werd verricht door verweerder naar het risico op onderduiken, rekening houdende met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt thans dat verweerder slechts stelt dat verzoeker niet bewijst dat hij 7 maanden in België is, dat hij zijn verblijf niet op een wettelijke manier heeft trachtten te regulariseren en dat hij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel verblijft. Andere elementen worden niet betrokken in het oordeel van de gemachtigde, zoals kan worden afgeleid uit de weergegeven motivering in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft een vaste en duurzame relatie met mevrouw [V.H.R.], geboren op [...] te [...], van Belgische nationaliteit (stuk 2). De ouders van [R.] bevestigen de relatie tussen verzoeker en hun dochter (stuk 3). Verzoeker voegt tevens verschillende berichten tussen hem de moeder van zijn vriendin (stuk 8). Verzoeker wijst op de talrijke getuigenverklaringen die de relatie tussen verzoeker en zijn vriendin bevestigen. Zij zijn woonachtig te 2060 Antwerpen, [...] (stuk 4).

Het hebben van een vast adres vormt een duidelijke contra-indicatie voor het risico op onderduiken. Ook het hebben van een vaste relatie is hiertoe een belangrijk element, maar wordt niet overwogen door verweerder.

Met deze feitelijke elementen werd geen rekening gehouden door verweerder, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd naar het risico op onderduiken.

De bijgebrachte documenten vormen bovendien het tegendeel van hetgeen verweerder beweert in de bestreden beslissing (“Betrokkene verklaart dat hij 7 maanden in België is maar kan dit echter niet bewijzen”).

Bovendien maakten verzoeker en zijn partner plannen om hun relatie te “officialiseren” (er is sprake van een plan tot verlovings), op basis waarvan verzoeker tevens in staat zou zijn om zijn verblijf op een wettelijk voorziene manier te regulariseren.

Er bestaat evenmin twijfel over de identiteit van verzoeker. Hij is in het bezit van zijn paspoort (stuk 5) en Albanese identiteitskaart. Dit vormt tevens contra-indicatie voor het risico op onderduiken.

Daarnaast blijkt dat verzoeker, nadat hij terugkeerde naar België, geen verwijderingsmaatregel kreeg opgelegd. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich hieraan zou willen onttrekken. Ook met dit feitelijk gegeven werd geen rekening gehouden door verweerder.

Bovendien merkt de verzoekende partij op dat verzoeker werd gehoord op 1 april 2021 via een standaard vragenlijst, doch slechts zeer beperkte vragen aan hem werden gesteld. Onder meer de vraag of hij een vast adres heeft, nochtans essentieel in de vraag naar het risico op onderduiken, werd niet gesteld door verweerder. Verzoeker beantwoorde deze vragen bovendien in het Nederlands.

Uit deze elementen blijkt dat geen ‘individueel onderzoek’ werd verricht zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

De motivatie voor de toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet is identiek.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is.

Dit is een wettelijke voorwaarde.

Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).” Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij

steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

2. Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling verwezen naar een proces-verbaal van de politie van Antwerpen (AN.43.LB.036925/2021).

Dit betreft een proces-verbaal, geen strafrechtelijke veroordeling. Door verweerder wordt niet geciteerd uit dit PV, laat staan dat zou blijken wat de betrokkenheid van verzoeker zou zijn bij het aangehaalde voorwerp van de PV: "opzettelijke slagen en verwondingen (steekpartij)". Dit document bevindt zich evenmin in het administratief dossier. Er blijkt eveneens dat geen verder gevolg werd gegeven aan dit PV. In het verslag vreemdelingencontrole wordt verder enkel - zeer summier - gesteld dat hij door "een getuige" zou zijn herkend als verdachte van een steekpartij met een afgebroken fles.

Ondanks deze bijzonder karige elementen, stelt de gemachtigde dat: "Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" (stuk 1, pagina 2). De bestreden beslissing bevat hierom geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De gemachtigde diende daarentegen duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

Een appreciatiebevoegdheid moet bovendien steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Bovendien dient zulks eveneens het geval te zijn gelet op de vereisten van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. De verzoekende partij merkt nog op dat verweerder stelt dat: "kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" (stuk 1, pagina 2).

Door verweerder wordt derhalve gesteld dat verzoeker de openbare orde kan schaden, hetgeen niet volstaat conform artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen tot het opleggen van een termijn van nul dagen. Het wettelijk criterium is immers niet dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare te schaden. Het wettelijk criterium is daarentegen dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet):

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.3.2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

"1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende: "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

2. Verzoeker wijst erop dat verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, niet op een onzorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke belangen van de verzoekende partij (zijn relatie en sociale binding met België).

Verzoeker heeft een vaste en duurzame relatie met mevrouw [V.H.R.], geboren op [...] te [...], van Belgische nationaliteit (stuk 2). De ouders van [R.] bevestigen de relatie tussen verzoeker en hun dochter (stuk 3). Verzoeker voegt tevens verschillende berichten tussen hem de moeder van zijn vriendin (stuk 8). Zij zijn woonachtig te 2060 Antwerpen, [...] (stuk 4).

In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts gesteld dat verzoeker "een vriendin heeft in België", zonder rekening te houden met de nationaliteit en verblijfsgeschiedenis van zijn vriendin (geboren in België en alhier steeds verblijvende) evenals de duurzaamheid van hun relatie, aangezien de bestreden beslissing als gevolg heeft dat verzoeker zou worden onttrokken van beide. Zijn (vaste) vriendin kan bovendien niet worden geacht naar Albanië te reizen, aangezien niet-essentiële reizen naar het buitenland verboden zijn voor personen van wie hun hoofdverblijfplaats in België ligt. Met de mogelijkheden voor zijn vriendin om te reizen naar Albanië werd eveneens geen rekening gehouden door verweerder, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Hieruit blijkt geen zorgvuldig onderzoek, in het licht van de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst tevens op de sociale binding die hij heeft met België, waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker volgde les in het Instituut Maris Stelle Sint-Agnes en leerde Nederlands, zoals bevestigd door zijn leerkrachten. Zij bevestigen ook de relatie die verzoeker heeft, dat hij geen toekomst heeft in Albanië en dat zijn beste vrienden in Antwerpen wonen (stuk 6). Verzoeker voegt ook een verklaring van het instapniveau van 11 maart 2020 (stuk 7). Verzoeker heeft, naast een vaste relatie, een zeer groot sociaal netwerk in België zoals blijkt uit de talrijke getuigenverklaringen die hij voorbrengt (stuk 10). De verschillende getuigen bevestigen de binding die verzoeker heeft met België. Hij heeft een groot netwerk in Antwerpen. Hij spreekt ook goed Nederlands, zoals vele getuigen bevestigen. De bestreden beslissing heeft niettemin als gevolg dat hij van zijn vertrouwde omgeving zou worden onttrokken.

Hiermee dient verweerder op een zorgvuldige wijze rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen niet is gebeurd.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Verzoeker wijst tevens op het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen worden hierom geschonden door verweerder in de bestreden beslissing."

3.3.3.1. De middelen worden gezamenlijk onderzocht.

3.3.3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.3.3. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Een van de gronden om verzoeker bevel te geven het grondgebied te verlaten is dus de vaststelling dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. In dit verband wordt toegelicht dat verzoeker op het ogenblik van zijn aantreffen niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van de nodige inreisstempels, waardoor hij niet kan bewijzen wanneer hij België is binnengekomen en dat hij de maximale verblijfsduur van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen heeft gerespecteerd.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat hem bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij geeft ook zelf aan dat hij reeds sinds 7 maanden in België verblijft, waardoor hij de maximum toegestane verblijfsduur van 90 dagen in een tijdsperiode van 180 dagen als vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht ruimschoots heeft overschreden. Hij betwist zijn illegaal verblijf in België niet.

Er moet worden aangenomen dat voormeld motief op zich reeds volstond om verzoeker met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevel te geven om het grondgebied te verlaten. In zoverre verzoeker eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, betreft het een bijkomend motief waarvan de eventuele gegrondheid geen aanleiding kan geven tot het ernstig bevinden van het middel. Om deze reden dient niet verder te worden ingegaan op de door verzoeker geuite kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de in dit verband gegeven motieven in verband met de openbare orde.

3.3.3.4. Nu een vreemdeling enkel bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor zover *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zich hiertegen niet verzetten, onderzoekt de Raad vervolgens of verzoeker aannemelijk maakt dat in zijn geval een meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag eraan in de weg kon staan dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er kan worden aangenomen dat het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, eveneens tot doel heeft te verzekeren dat geen dergelijke beslissing tot verwijdering wordt afgegeven wanneer dit bepaalde hogere rechtsnormen die verband houden met de grondrechten van een persoon in het gedrang brengt.

Verzoeker voert in dit verband een schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-, familie- of privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik kreeg verzoeker een toelating voor een verblijf van meer dan drie maanden in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat

om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu geeft verzoeker aan zich in de eerste plaats te willen beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in België. Hij stelt een vaste en duurzame relatie te hebben met een Belgische vrouw. Hij stelt dat de ouders van zijn vriendin en verschillende kennissen en vrienden hun relatie bevestigen en voegt enkele chatberichten tussen hem en de moeder van zijn vriendin toe. Hij stelt dat hij en zijn vriendin woonachtig zijn op een adres in Deurne. Hij is van mening dat zijn relatie niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening is gebracht, nu noch de Belgische nationaliteit van zijn vriendin en het gegeven dat zij hier is geboren en steeds heeft verbleven noch de duurzaamheid van de relatie in rekening zijn gebracht. Hij stelt dat zijn vriendin bovendien niet kan worden geacht naar Albanië te reizen, omdat momenteel niet-essentiële reizen naar het buitenland zijn verboden voor personen met hoofdverblijfplaats in België. Ook hiermee is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het gegeven dat verzoeker een vriendin heeft in België, zoals hij verklaarde tijdens de uitoefening van het hoorrecht, in rekening is gebracht. Verweerder oordeelde als volgt:

“Betrokkene verklaart dat sedert enkele maanden een vriendin heeft in België en dan hij van plan is om zich met haar te verloven, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.”

Verweerder heeft dus allereerst vastgesteld dat niet blijkt dat de ingeroepen relatie een voldoende hechtheid heeft om als gezinsleven onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband wees het EHRM er reeds op dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere de facto-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoeker geeft aan dat hij sinds ongeveer zeven maanden opnieuw in België zou verblijven. Eerder verbleef hij ook reeds in België, maar hij geeft niet aan dat hij zijn huidige vriendin toen reeds kende. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht stelde verzoeker zo ook zelf dat hij zijn vriendin nog maar sinds enkele maanden kent. Er wordt in de huidige stand van de procedure dan ook aangenomen dat verzoeker en zijn vriendin elkaar in de loop van de voorbije zeven maanden hebben leren kennen en een relatie zijn aangegaan.

Rekening houdend met het gegeven dat er nog maar sinds hooguit enkele maanden sprake is van een relatie stelt verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn relatie met zijn vriendin voldoende hecht is om onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM. In het licht van de voorliggende gegevens beschouwt de Raad deze beoordeling nog niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Een relatie van enkele maanden is nog een prille relatie, ook al heeft verzoeker blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken reeds kennis gemaakt met de ouders van zijn vriendin en zijn verzoeker en zijn vriendin bij vrienden en kennissen gekend als koppel. Verzoeker stelt verder weliswaar samen te wonen met zijn vriendin, waarvoor hij verwijst naar een stuk 4, maar dit stuk toont enkel aan dat de vriendin inwoont bij een derde persoon op een adres in Antwerpen, niet dat verzoeker samenwoont met zijn vriendin. Er ligt geen begin van bewijs voor van een effectieve samenwoning. Enkel verzoekers eigen verklaring wijst hierop, hetgeen niet volstaat als begin van bewijs. Verzoeker geeft verder nog aan dat hij plannen heeft om zich te verloven met zijn vriendin, maar ook hiervan ligt geen begin van bewijs voor, zodat het niet meer betreft dan een blote bewering. De Raad ziet verder de relevantie niet in van de nationaliteit en de 'verblijfsgeschiedenis' van de vriendin voor de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie.

Zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou worden aangenomen, wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat er geen sprake kan zijn van een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke en/of gezinsbelangen en het algemene belang, omdat zowel verzoeker als zijn vriendin wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfs situatie van verzoeker.

Zoals hierboven reeds is aangehaald, stelt het EHRM in zijn rechtspraak zeer duidelijk dat in de situatie dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, zoals in het voorliggende geval, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verder volgt uit de reeds aangehaalde rechtspraak van het EHRM dat in de belangenafweging bij een situatie van eerste toegang in het bijzonder rekening moet worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Het louter stellen dat de vriendin de Belgische nationaliteit heeft en dat zij in België is geboren en hier steeds heeft gewoond, toont op zich nog niet aan dat het gezinsleven noemenswaardig wordt belemmerd en er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven elders normaal en effectief uit te bouwen of verder te zetten. Er blijkt in het voorliggende geval niet dat deze gegevens, op zichzelf genomen, determinerende elementen zijn in de belangenafweging, te meer nu verzoeker zelf niet concreet aangeeft dat de Belgische nationaliteit van zijn vriendin of het gegeven dat zij in België is geboren en hier steeds heeft gewoond, verhindert dat het gezinsleven buiten België, zoals in verzoekers land van herkomst, wordt uitgebouwd of verdergezet, al dan niet tijdelijk tot wanneer verzoeker zich in regel heeft kunnen stellen met de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Verzoeker bracht deze gegevens trouwens ook niet aan tijdens het horen. Verzoeker brengt thans louter aan dat zijn vriendin momenteel niet naar Albanië kan reizen, omdat dit voor haar een verboden niet-essentiële reis is. Deze maatregel genomen in het kader van de bestrijding van de coronapandemie is echter slechts een tijdelijke maatregel, die momenteel enkel geldt tot 25 april 2021. Er blijkt niet dat een dergelijke tijdelijke maatregel, zelfs al zou deze voor een beperkte periode worden verlengd, van aard is het gezinsleven

daadwerkelijk te belemmeren. Er blijkt dan ook niet dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden. Verzoeker en zijn vriendin kunnen deze beperkte periode overbruggen door via de moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden.

Uit verzoekers uiteenzetting blijken geen zeer uitzonderlijke omstandigheden, zoals die in zijn geval zijn vereist om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen doen optreden, die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of niet naar waarde zijn geschat.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de beweerde gezinsband noodzakelijkerwijze zal worden verbroken of dat deze beslissing het ingeroepen gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn vriendin enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Verzoeker wijst daarnaast ook op een privéleven in België, gelet op de vele sociale banden die hij in dit land opbouwde. Hiermee is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht gevraagd waarom hij in België is, gaf verzoeker evenwel slechts aan dat hij hier "op vakantie" is. Hij verwees verder niet naar enig privéleven in België wanneer gevraagd naar de redenen waarom hij niet terugkeerde of kan terugkeren naar het land van herkomst. Nu verzoeker niet aangaf in België een concreet privéleven te hebben opgebouwd dat zijn verwijdering naar Albanië in de weg zou kunnen staan, kan niet worden vastgesteld dat verzoeker hiermee ten onrechte geen rekening hield. Zelfs aangenomen dat verzoeker een bepaald privéleven in dit land heeft opgebouwd, geldt bovendien ook hier dat verzoeker nooit is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, zodat hij steeds moet hebben geweten dat de opbouw van het privéleven in dit land evenzeer precair was. Andermaal moet er dus sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden opdat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan optreden. Verzoeker stelt les te hebben gevolgd aan het Instituut Maris Stella Sint-Agnes, Nederlands te hebben geleerd, een groot sociaal netwerk te hebben en hier zijn beste vrienden te hebben. Al deze elementen, die verzoeker pas voor het eerst aanbrengt in het kader van de huidige procedure, zijn niet van aard de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Het gegeven dat verzoeker voor zichzelf meer toekomstperspectieven ziet in België dan in zijn land van herkomst kan in dit verband evenmin volstaan. Verzoeker toont niet met concrete argumenten en een begin van bewijs aan dat hij geen waardig privéleven kan opbouwen in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde tijdens het horen dat hij in Albanië bij zijn vader woont. Hij toont niet aan waarom hij niet opnieuw bij zijn vader kan gaan inwonen, minstens totdat hij beschikt over de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten voor België.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het ingeroepen gezinsleven en niet blijkt dat de in dit verband doorgevoerde beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM, en verzoeker verder niet aangeeft minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen te hebben, kan op het eerste zicht evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

3.3.3.5. Verzoeker betwist nog dat er gegronde redenen waren om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, is genomen in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Een van de gronden om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is de vaststelling dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”*.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *“[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

Zoals verzoeker stelt, vormen de voormelde bepalingen de omzetting in Belgisch recht van de artikelen 3.7 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Verweerder heeft, wat verzoeker betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punt 1° en 3° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming binnen de door de wet voorziene termijn indiende en dat de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Verweerder duidt in eerste instantie dat verzoeker verklaart dat hij sinds zeven maanden in België verblijft, maar dat hij dit niet kan aantonen. Hij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier in regel te stellen. In tweede instantie wordt toegelicht dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij niet aantoon op hotel te verblijven.

Verweerder heeft dus zowel de gehanteerde objectieve criteria vermeld als geduid waarom in het specifieke geval van verzoeker op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Verzoeker betwist niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend zijn om het risico op onderduiken te bepalen in zijn situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens.

Rekening houdend met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij zijn aantreffen niet in het bezit was van zijn paspoort met hierin de nodige inreisstempels die kunnen aantonen wanneer hij precies het Schengengrondgebied betrad, is het niet incorrect waar verweerder stelde dat verzoeker niet kon aantonen dat hij sinds zeven maanden opnieuw in België verblijft. Door te stellen dit thans wel te kunnen aantonen aan de hand van stukken die niet eerder zijn voorgelegd bij het bestuur, toont

verzoeker nog niet aan dat de gedane vaststelling in de bestreden beslissing, op basis van de op dat ogenblik voorliggende gegevens, incorrect is. Verzoeker blijft trouwens andermaal in gebreke de nuttige pagina's van zijn paspoort te tonen die aantonen wanneer hij precies het Schengengrondgebied opnieuw heeft betreden na zijn eerdere verwijdering van het Schengengrondgebied met inreisverbod. Wat er ook van zij, de vermelding in de motivering inzake het risico op onderduiken dat verzoeker weliswaar verklaart zeven maanden in België te verblijven maar hij dit niet kan aantonen, is geen determinerende redengeving in dit verband. Met de bedoelde passage heeft verzoeker willen aantonen dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf op geen enkel ogenblik heeft getracht om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier in regel te stellen, wat verzoeker niet betwist.

Verzoeker is verder van oordeel dat geen voldoende zorgvuldig en individueel onderzoek ten grondslag ligt aan de vaststelling van een risico op onderduiken. Volgens hem zijn niet alle relevante omstandigheden in rekening gebracht.

Zo is er volgens verzoeker allereerst geen rekening gehouden met het gegeven dat hij een vaste en duurzame relatie heeft met zijn Belgische vriendin. Hieromtrent werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het bestaan van een voldoende hechte en duurzame relatie die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet of onvoldoende bleek en dat de door verzoeker aangebrachte elementen hier ook nog niet anders over doen oordelen. Een van de elementen die verzoeker in dit verband trouwens aanhaalt, ook om het risico op onderduiken te weerleggen, is dat er sprake zou zijn van een samenwonen met zijn vriendin, maar hiervan ligt geen begin van bewijs voor. De loutere verklaringen van verzoeker, die trouwens ook niet worden bevestigd door zijn vriendin, zijn hiervoor onvoldoende bewijs. Het door verzoeker in dit verband voorgelegde bewijs toont enkel aan dat zijn vriendin inwoont bij een derde persoon. Ook waar verzoeker wijst op plannen om de relatie te "*officialiseren*", wordt geen begin van bewijs naar voor gebracht. Verzoeker duidt niet waaruit dit moet blijken. Nu verzoeker van oordeel was dat een voldoende duurzame relatie niet of onvoldoende is aangetoond, kan hem niet dienstig worden tegengeworpen dit niet verder concreet te hebben betrokken bij het vaststellen van het risico op onderduiken. In de voorliggende omstandigheden kan verzoeker op het eerste zicht niet overtuigen dat de nog prille relatie met zijn vriendin een concrete tegenindicatie vormt van het risico op onderduiken of de gedane vaststellingen om te besluiten tot een dergelijk risico weerlegt.

Verzoeker stelt een vast adres te hebben in België. Evenwel, zoals verzoeker net aanstipt in de bestreden beslissing, maakte verzoeker zijn aanwezigheid in België niet kenbaar door zich aan te melden bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Niettegenstaande hij aangaf reeds sinds zeven maanden in België te verblijven, en zodoende de toegestane verblijfsduur ruimschoots overschreed, maakte hij zijn aanwezigheid bij verzoeker evenmin kenbaar door het indienen van een verblijfsaanvraag of op enige andere wijze. Er blijkt niet dat zijn adresgegevens waren gekend bij verzoeker. Verzoeker houdt verder onterecht voor dat verzoeker bij zijn aantreffen door de politie op geen enkel ogenblik werd gevraagd naar zijn verblijfsadres. Dit was wel degelijk het geval, zoals dit blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, maar verzoeker weigerde een concreet adres op te geven. Verzoeker maakt niet aannemelijk tijdens zijn verblijf in België sinds ongeveer zeven maanden een vast adres te hebben gehad, zodat niet blijkt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Dit adres werd alleszins ook niet kenbaar gemaakt aan het bestuur. Het risico op onderduiken wordt ook met dit betoog op het eerste zicht niet weerlegd.

Verzoeker wijst nog op het gegeven dat er geen twijfel bestaat over zijn identiteit. Hij meent dat dit een contra-indicatie is voor het risico op onderduiken, maar verduidelijkt dit niet verder. Dit enkele gegeven vermag nog niet aan te tonen dat op basis van de gedane vaststellingen ten onrechte is besloten tot een risico op onderduiken of dat verzoeker zich niet zal willen onttrekken aan de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel. Hiermee wordt de gedane beoordeling op het eerste zicht andermaal niet onderuit gehaald.

Verzoeker merkt ten slotte op dat hij sinds zijn terugkeer naar België zeven maanden geleden nooit een verwijderingsmaatregel kreeg opgelegd, zodat ook niet blijkt dat hij zich hieraan zou willen onttrekken. Het is echter niet omdat een van de andere objectieve criteria geen toepassing vindt, met name het niet hebben uitgevoerd van een eerdere verwijderingsbeslissing, dat het risico op onderduiken niet kan worden vastgesteld op basis van een of meerdere andere criteria zoals voorzien door de wetgever. Nu verzoeker zijn aanwezigheid in België tijdens de voorbije zeven maanden nooit kenbaar maakte bij het bestuur, is het ook niet onlogisch dat hij niet eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Verzoeker koos er blijkbaar bewust voor om in België een privé- dan wel gezinsleven op te bouwen,

zonder zijn aanwezigheid kenbaar te maken bij de Belgische autoriteiten. Met dit betoog wordt andermaal nog geen concreet gegeven aangebracht dat van aard is het vastgestelde risico op onderduiken onderuit te kunnen halen. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet specifiek in rekening is gebracht.

Met zijn uiteenzetting weerlegt verzoeker prima facie het vastgestelde risico op onderduiken niet en toont hij niet aan dat dit risico niet is vastgesteld op basis van een voldoende zorgvuldige en individuele beoordeling. Evenmin toont hij prima facie aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

De vaststelling van een risico op onderduiken kon verder reeds volstaan om te besluiten dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. In zoverre verzoeker eveneens geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend met toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, betreft het andermaal een bijkomend, overtollig motief waarvan de eventuele gegrondheid geen aanleiding kan geven tot het ernstig bevinden van het middel. Om deze reden dient niet verder te worden ingegaan op de door verzoeker geuite kritiek op de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, en de in dit verband gegeven motieven in verband met de openbare orde.

3.3.3.6. Rekening houdend met de voorgaande bespreking laat verzoekers betoog op het eerst zicht niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van enige wettelijke bepaling.

3.3.3.7. De Raad stelt dan ook vast dat een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1, § 2, 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang genomen met de aangehaalde artikelen van de Terugkeerrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel prima facie niet blijkt.

3.3.3.8. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3.9. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS